

Poszthumusz változás

„A végén kellett volna kezdenem...”
(Böndör Pál: Bőség)

Most tél van és nincsen csönd. És az én
édes anyanyelvem mégsem a C+.
Nem segít a változás, naprakész
a felejtés, egy a biztos: a mínusz.
Feladatom a fordítás, úgy-ahogy.
Szóról szóra, szétszóródva, elvagyok
turmix szórványomban, kétéltűként.
Nyelvem városa ez: *grad mog jezika*.
Naponta járom utcáit, eltűnnék
rejtett sikátoraiban, *bez lika*.
Példaképem a Paprika Jancsika,
pipál az *egészre*, nem sír utána.
Untat a semmi körbetotyogása.
Nem kell semmi talpra állító himnusz.
Talpam alatt a föld már rég poszt-humusz.

Hajnali partizán

Fölsimernéd-e a Kedvest,
ha a sima bőrét,
melyet oly finoman cirógattál,
szénné égve látnád,
s az égett hús orrfacsaró szaga
töltené be a romokat
illata helyett?

És hogyan szólítanád gyermeked,
ha belei kifordulva
lógának kezekben,
eszedbe jutna-e a sok becenév,
látnád-e a széttrancsírozott
szervekben a kölyköt?

Te is váratlan célponttá válhatsz.
Fölsimernéd-e magad,
nemzetiséged, fajod,
anyanyelved
a csonkolt mondatokban,
véres húscsüvegben,
darabokban?

Ellamentálsz a borzalom arcáról,
az apokalipszis mustjáról,
mint egy hajnali partizán,
ám csődöt mond
csődör képzeleted,
kinyiffannak teóriáid,
mikor hálószobádba
henteskéssel törnek be.